

Οι σύγχρονοι Βουρβόνοι

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ
chbelles@gmail.com

Αφορμή του άρθρου μου, η συνέντευξη του πεφλημένου των μίντια πρώην υπουργού Εργασίας και Υγείας, Ανδρέα Λοβέρδου, στον Β. Γιακουμή («6 μέρες» 29-12-2012), όπου τούτος ο ναρκισσευόμενος, «ηγέτης» και πρόεδρος της Ριζοσπαστικής Κίνησης Σοσιαλδημοκρατικής Συμμαχίας (ΡΙΚΣΣΥ) – συνώνυμο του ΠΑΣΟΚ – φαίνεται να μην έχει εγκύψει:

Στον αιγιενή Πλάτωνα να σκιαγραφεί την ιδανική πολιτεία, όπου οι άρχοντες θα είναι φιλόσοφοι και οι φιλόσοφοι άρχοντες, στους οποίους θα απαγορεύεται η ιδιοκτησία, ακόμα και η διαχείριση των αποθεμάτων χρυσού κι αργύρου – για το φόβο διαφθοράς – και την κοινωνία να τους προσφέρει τα προς το ζην.

Στον Αριστοτέλη να υποστηρίζει εμφαντικά στους φοιτητές του Λυκείου του πως: «δεν υπάρχει τίποτε πιο άνιστο, από την ίση μεταχείριση των ανίσων» και τον εύστοχο Ισοκράτη, να επιχειρηματολογεί, γιατί: «το της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τοις άρχουσι».

Στο Μέγα Αλέξανδρο να επιστρέφει απ' τις Ινδίες δια μέσου της πιο άγριας ερήμου της Γεδρωσίας και να χύνει στην καυτή άμμο το νερό που του πρόσφερε στρατιώτης, σφουγγίζοντάς το από σχισμάδα βράχου, γιατί δεν αρκούσε για όλους.

Στον Πρόεδρο της Τσεχίας, Βάτσλαβ Χάβελ, το σύγχρονο γενναίο ποιητή και φιλόσοφο της πολιτικής, να γνέφει απ' τις κοιλάδες της αιωνιότητας πως: «όντας στην εξουσία, είμαι μόνιμα ύποπτος στον εαυτό μου».

Στον Όργουελ και την αποστροφή του στον τρόπο ζωής των Βρετανών πολιτικών, που δεν αποτελεί υποκειμενική υπόθεση, αλλά άκρως πολιτική: «Όταν πεινάγαμε και πείναγαν κι αυτοί, το αντέχαμε. Όταν εκείνοι καλοπερνούσαν κι εμείς πεινάγαμε, η πείνα μας γινόταν ανυπόφορη».

Αποθαυμάστε τούτο τον ανέδδοτο, μεγαλομανή, ακροδίκαιο και ακραιφνή ορθολογιστή των τηλεπαραθύρων – κι όχι μόνο – στο απάνθισμα της συνέντευξής:

- Υποστηρίζει πως για την είσοδο της χώρας στην επιτήρηση από το ΔΝΤ ευθύνονται «η Γερμανία και ορισμένα στελέχη του Παπανδρέου».
- Επιμένει πως το ΡΙΚΣΣΥ δεν είναι κόμμα, αλλά πολιτική κίνηση που επιχειρεί «τη ρήξη με το κρατικοδίαιτο, καταχρεωμένο και ανίκανο κομματικό σύστημα της χώρας».
- Σημειώνει πως τα αριστεροδεξιά σενάρια δεν τον αφορούν. «Άλλο θέμα, βέβαια, η συνεργασία με στελέχη της Ν.Δ. που θα αποχωρήσουν από το κόμμα αυτό, στο βαθμό που η κρίση θα τα απονομιμοποιήσει τους πολύ δύσκολους μήνες που έρχονται».
- Διαβεβαιώνει πως η έξοδος του απ' το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν καθόλου εύκολη, έπειτα από είκοσι χρόνια συνεχούς δράσης μέσα από τις τάξεις του και ότι δεν πρόκειται για οβιδιακή αλλαγή, αφού δεν μετακινήθηκε από τον ιδεολογικοπολιτικό χώρο. Και πως, τώρα, απελευθερωμένος θα παλέψει «υπέρ εκείνων των αλλαγών που το κόμμα αυτό επαγγέλθηκε χωρίς ποτέ να πραγματοποιήσει. Ως παράδειγμα αναφέρω τον αγώνα κατά της γραφειοκρατίας, τον αγώνα για παρεμβάσεις στην αγορά μέσω της Επιτροπής Ανταγωνισμού για καλύτερες τιμές και μέσω της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς για την αναπτυξιακή λειτουργία των τραπεζών. Κι ακόμη τον αγώνα για την πραγματική λειτουργία του κοινωνικού κράτους». Και

λυτρωμένος μας εξομολογείται πως (...) «μέσα στα κακομαθημένα κόμματα της ευδαιμονικής μεταπολίτευσης χάνεται χρόνος στη μικροπολιτική. Αισθάνομαι πως ξέφυγα από όλα αυτά, τα οποία πάντα με αποθούσαν. Πρέπει να παλέψουμε να πάρουμε την πατρίδα μας πίσω. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο».

Κάθε φορά που βλέπω ή διαβάζω τούτους τους αιειάρθενους σαλτιμπάγκους της πολιτικής στις καθημερινές εν κενώ τοποθετήσεις, αναλύσεις, να εξαερώνουν ασύστολα απ' αυτές, ό,τι έπραξαν ψες, ό,τι υπέγραψαν ψες, ό,τι υλοποίησαν ψες, ό,τι δόξασαν και προσκύνησαν ψες, κάθε φορά τα ίδια ποικιλώνυμα φαντάσματα, οι ίδιοι φόβοι, οι ίδιοι τραγέλαφοι με στοιχειώνουν. Οι σύγχρονοι, όμως, Έλληνες Βουρβόνοι προχωρούν αγέρωχοι κι ωραίοι. Λειτουργούν με όρους μιας κοινωνίας που δεν υπάρχει πια, δικαιώνοντας, ακόμα κι αυτόν τον περιβόητο Ταλειράνδο πως: «δεν έμαθαν τίποτε από την καταιγίδα της επανάστασης που ξεθεμελίωσε τον παλαιό κόσμο και δεν ξέχασαν τίποτε από τις παλαιές πρακτικές που έφεραν την καταιγίδα»...

ΥΓ. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος υπήρξε μεγάλος πολιτικός, γιατί – πέραν των άλλων αρετών του – καταύγαζε και με την παιδεία του. Τα σχόλιά κι η μετάφραση του για το Θουκυδίδη κατέχουν κορυφαία θέση στα πνευματικά πονήματα, που αφορούν στον αιειγενή ιστορικό.